

πρόκειται να διαλυθούν. Αυτό έθετο ως προσβολή εναντίον της Βασιλικής Οικογενείας, και ο Κουσουλάκος κατεδικάστη, αλλά οι ένοχοι του Κακουφροδοκείου Λαμίας τον άφωσαν. Και όμως, το «Σκριπ» έγινε άφρότερα το έξοχος φιλοβασιλικό φύλλο, προπάντων επί Βασιλέως Κωνσταντίνου.

Στο μεταξύ βγήκε νέα έφημερίς, το «Εμπρός» του Δημ. Καλαποθάκη, ο «Χρόνος» του Χαριστούλου και άλλες. Ο συναγωνισμός ανεπτυχθέν ζωηρός, τα φύλλα έγιναν μεγαλύτερα σε σχήμα και σελίδες. Το «Σκριπ» αναγκάστηκε να παρακολουθή τη νέα κατάσταση, γ' αλλιώς και αυτό τον αριθμό των σελίδων του, και φυσικά, όπως όλοι οι ιδιοκτήται έφημερίδων, ο Κουσουλάκος έδωσαν ζημιόμενος απ' αυτόν τον ζωηροπόλεμο. Τότε συνέβη και το περίφημο ανέκδοτο του μπαζιλιά: Διαγορεύται, δηλαδή, ότι μία μέρα, που ο Κουσουλάκος περνούσε α' ένα φίλο του από την οδό Αθηνάς, είδε σ' ένα λαϊκό ζαχαροπλαστική ένα ταψί μπαζιλιά σκεπασμένο μ' ένα πολυσέλιδο «Σκριπ». Γύρω από το ταψί πετούσαν η μύγες, άγωνίζόμενες να τρώσουν κάτι απ' την έφημερίδα. Και ο Κουσουλάκος, κοιτώντας μελαγχολικά το κεφάλι, είπε στον φίλο του, δείχνοντας το ταψί :

—Κιττάζε, από τότε που τα φύλλα έγιναν πολυσέλιδα, ούτε έμιας μπορούμε να φάμε μπαζιλιά, ούτε η μύγες !..

Ο Εύαγγελος Κουσουλάκος ήταν από τους τακτικούς θιασώνας του φιλολογικού σαιλόου του Σουφί, ο οποίος τον ύπεραγατούσε για την εύφρονα του, αλλά και για την άγαθή του καρδιά. Στις έσπεριδες αυτές, που περνούσαν μεταξύ ποιήσεων και μύθων, και όπου διεξήρτετο διαρκώς άροβολισμός καλαποθακίων, το δροσερό πνεύμα του «Πελαγού» είχε πολλές φορές την ευκαιρία. Όπως γύρω από τον ποιητή του «Ρωμίου», έτσι και γύρω από τον «Πελαγού», εσημητίζετο νίκους από λόγιους και κυρίες, που περιμένα ένα άσπείο, ένα νόστιμο χαρακτηρισμό, ένα ανέκδοτο, από τα ζει-λη του....

Ήρθαν όμως και μέρες δυστυχίας για τον Κουσουλάκο. Αρρώστησε από νόσο άτατο. Πανοι τρομεροί τον βασάνιζαν, και ίδιος στο άριστό του πόδι, όπου ήταν η έστια του κακού... Έν τούτοις, ο Κουσουλάκος δεν ήθελε να κατέβη τα σκάλα. Άγωνίζοταν να κρατηθή στη ζωή και στην αιδούση. Στένοντας το βασανισμένο τον σκέλος, έξακολουθούσε να ηγαίνη τον σαιλόου του Σουφί, όπου α' φίλοι του παρακολουθούσαν λυπημένα την τραγική του άγωνία. Ο Κουσουλάκος καταλάβαινε τη λύπη τους και προσπαθούσε να... τους παρηγορήσει, να τους κινήσει, μ' ένα τον ζωηροπόλεμο, το γέλιο !..

Ένα βράδυ η κυρία Μαρία Σουφί, βλέποντας ότι επάνω στον καναπέ, όπου ήταν ξεπλωμένος ο Κουσουλάκος, κρυβότανε το πόδι του και δεν είχε τη δύναμη, ο γιγαντοκόμομος Εύαγγελος, να το σηκώσει, ζήτησε να τον βοηθήσει, λέγοντας :

—Κυρία Κουσουλάκο, θά πάω το πόδι σας...

—Δεν πειράζει, κυρία Μαρία, αφήστε το, απάντησε ένεινος. Δεν θά πάω, επιτέλους, ο Παρθένου !..

Την τελευταία μέρα της ζωής του ο Σουφί και η γυναίκα του έπιγαν και πάλι στο σπίτι του Κουσουλάκου, στα Πατήσια, να τον ιδούν. Στον προθάλαμο βήκαν το γιαντό του.

—Πώς είσαι ; ρώτησε ο Σουφί.

—Α, δυστυχώς, δεν υπάρχει πια καμιά έλπις, απάντησε ο γιαντός. Με ένεισεις τον κρατούμε.

Συγκρατώντας όσο μπορούσαν τη λύπη τους και τη συγκίνησή τους, οι σύζυγοι Σουφί μπήκαν στο δωμάτιο του άρρώστου. Ο Κουσουλάκος ύπεροσε πολύ, είχε όμως άκαμη την πνευματική του δύναμη. Ο Σουφί δεν μιλούσε, η κυρία Σουφί όμως ήθελε να παρηγορήσει τον έτοιμόθάνατο. Έμίσησε λίγες λέξεις. Ο Κουσουλάκος χαμογέλασε :

—Όχι, κυρία Μαρία, της έλε, πεθαίνω... Και σας συγχωρώ...

—Έμεινα, γιατί ;

—Για κείνες τις ήττες, που μ'ας δίνετε κάθε Προποχρονιά...

Ήταν το τελευταίο του άσπείο. Ύστερα από λίγες ώρες είχε άσπσει ένα από τα άφρότερα πνεύματα της εποχής του.

Μερικά από τ' άσπεία, που είχε ο Εύαγγελος Κουσουλάκος έμειναν αληθινά στη μνήμη των συγχρόνων του δημοσιογράφων.

—Η Έλλάς, φίλε μου, έλεγε κάποτε, είναι σαν το πιστήριου του Τ... Αυτό το πιστήριου, άκου τιπώθηκε για πρώτη φορά το «Σκριπ», ήταν σαν ένα είδος κάρπου... Όταν τύλιπε φύλλα, έταλανιέτο δεξιά κι άριστερα, ξεχαρβαλομένο. Κι' όμως, με όλα του τα χάλια, έλειτο γυροίσε, ενώ πίστα μέσα του δεν ήταν σωστό. Μόλις όμως έπεξερίσθη κάποτε να το διορθώσει μιά βίδα, ο πεστήρις έτρεξε κοντά μου, φωνάζοντας :

—Μή ! μή το πειράζετε !..

—Γιατί ;

—Αυτό δουλεύει μόνο χαλασμένο. Άσια διορθώθη και το παραμικρό επάνω του, παύει να εργάζεται...

Αυτό είναι και η Έλλάς. Αι μεταρρυθμίσεις για τη χώρα μας είναι καταστροφή !..

Όταν έδωσαν το καθήμενόν έσπερινό τ' Άστρι, ο Εύαγγελος Κουσουλάκος, στα 1834, έγραψε τα εφ-

θεμα πρακτικά της Βουλής, με πολύ χιούμορ στολισμένα... Λιπή του είνε η φράσις :

«Λυεται η συνεδρίασις και δένονται οι βουλευταί».

Κάποτε έτρωγε με φίλους του στο Φάληρο. Ένας από τη συντροφία ζήτησε να του δάνουν δυό αυγά μάτια, και όταν του τα έφεραν, τα ζήτησε, με ύποψια για τη φρεσκάδα τους.

—Έχω την ιδέα, είπε ο Κουσουλάκος, ότι τ' αυγά είνε τόσο μπαζιλιά, ώστε τα μάτια αυτά έχουν προθεωσιά...

Και γυρίζοντας στο έμπλετο γραφειόν, διέταξε :

—Φέρ' τους ένα ζευγάρι γέλια !..

Ένας νεαρός ρεπόρτερ, το ρεπόρ' βράδυ που προσελήθη στο «Σκριπ», παρουσιάστηκε στον Κουσουλάκο και του είπε :

—Κυρία διεθυντά, δεν έβγαζει, δυστυχώς, καμιά είδησις.

Έξεινος έξηκολούθησε να γράφη, χωρίς να σηρώση το κεφάλι του.

Τέλος, είπε στο νεαρό :

—Έχετε μαζάρι ;

—Όχι.

—Τότε να πάτε να βρείτε και να κιάετε κανένα φόνου !..

Κάποτε, πάλι, που έτρωγε στην Κηφισιά, έβγαρι ανέκαλιψε μέσα στη σούπα τον ένα καμιά ! Έκάλισε τον ξενοδόχο και του το έδειξε. Έξεινος προσπάθησε να δικαιολογή, αστασιμένος.

—Σφραξε... Έπεσε, κατά λάθος, φάνετα, από το γέλιο του μαγειρίου.

—Είσαθε βέβαιος ότι είνε από το γέλιο του ;

—Βεβαίωτατος.

—Τότε να με συγχωρήτε, γιατί ένόμισα ότι είχε πέσει από τη ρεντιζότα του...

Τα έθιμοσχηματικά πρακτικά της Βουλής, που έγραψε ο Κουσουλάκος, ήταν τόσο διασκεδαστικά, ώστε κάποτε ο Βασιλέως Γεώργιος Α' έρωτησε ένα δημοσιογράφο :

—Πώς γράφει αυτά τα νόστιμα πράγματα ;

—Ο Κουσουλάκος. Μεγαλειότητα.

—Μπαρό του ! Τα δάδαζοι και γέλιο...

Και έξέπασε σε Όμηρικα γέλια...

Όλος ο Αθηναϊός Τύπος επένθησε τον θάνατο του. Και εις το «Σκριπ» της 19ης Ιανουαρίου 1903 — της ημέρας του θανάτου του, διαβάσαμε :

«Ένεκα της προκεχωρηκυίας ώρας—ή το πλέον η τρίτη και ήμισια της πρώτας, ότε γινώσθη ο θάνατος του Εύαγγέλου Κουσουλάκου, καμμία συνάδελφος δεν ή' άνταρφή η άνταρφή την είδηση του θανάτου του' μόνον δε το «Σκριπ», χωρίς εις την πρώταν τον άλγεινον του θάνατον. Και έλεχθη τότε, εν μέσω δακρύων, εις το τυπογραφειον του «Σκριπ» :

—Ο Κουσουλάκος έφερε το πιστήριου αυτό για να μπορέση η έφημερίδα του ν' αναγγείλη πρώτη το θάνατο του !»

Και το «Σκριπ» έξηκολούθησε επί πολλά έτη να εκδίδεται, ως ιδιοκτησία του κληρονόμου του κ. Δθ. Εισπρατάδου, του γνωστού πολιτέμενου, διαγορεύου και δημοσιογράφου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

ΜΙΑ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

Η περισηότερες σήλιες των Ιαπωνικών έφημερίδων είνε πιστιμένες από σεκλάμες και έννευ δημοσιεύσεις. Το μεγαλύτερο δε μέρος των έννευ δημοσιεύσεων το καταλαμβάνουν η άγγελίες διαφόρων νέων και νύανδων, που ζητούν σεξίγους. Άναδημοσιεύσεις έδω μιά τέτοια άγγελία, για να λάβετε μιά ιδέα :

«Είμαι ένα όμορφο κορίτσι. Τα μαλλιά μου είνε σγουρά, σαν τα πιό εύγενικά φύκια της θάλασσας. Το πρόσωπό μου είνε άπαλο σαν ντροπαλό λουλούδι. Όταν μιλά, η φωνή μου άκούγεται σαν το γλυκό μουρμουρίσμα των φύλλων των δένδρων. Τα μάτια μου έχου το σχήμα και τη λάμψη του μωροφύγαρου. Έχω άρκετή περιουσία, για να περπάμε μαζί με τον σύζυγό μου τον καιρό μας, βλέποντας μαζί του τα λουλουδία, την ήμερα, το φεγγάρι και τ' άστέρια, την νύχτα.

»Άν αυτή την άγγελία την ιδη κανένας νέος, έξηπος, όμορφος κι' από καλή οικογένεια, τον βεβαιώνω ότι εύχαριστός δέχομαι να γίνω δική του σ' όλη του τη ζωή και πως όταν έρθει ο καιρός, θα ταφώ στον ίδιο τάφο μ' αυτόν, ο οποίος θα κατασκευασθη από κοκκίνο μάρμαρο».

Παρακολουθείτε όλοι την ει-
κονομηκή μας σελίδα. Σας
διαφωτίζει, σας καταποτίζει,
σας προπαρασκευάζει για τέν
άγανα της ζωής.